

VÉLEMÉNYEK „A VISKÓ” CÍMŰ KÖNYVRŐL

Amikor az írói képzelet találkozik a teológus szenvedélyével, s kölcsönösen megtermékenyítik egymást, az eredmény egy olyan regény, mint *A Viskó*. Ez a könyv olyan hatással lehet a mi generációnkra, mint John Bunyan műve, *A zarándok útja* volt a maga idejében. Ennyire jó.

Eugene Peterson nyugalmazott teológia professzor Regent College, Vancouver

A Viskó olvasása közben ráeszméltem, hogy e lebilincselően izgalmas regényben felmerülő kérdések pontosan azok, melyek szívem mélyén engem is foglalkoztatnak. A könyv szépsége nem abban rejlik, hogy egyszerű válaszokat ad gyötrő kérdésekre, hanem abban, hogy arra ösztönzi az olvasót, hogy közelebb kerüljön a szeretet és a kegyelem Istenéhez, Akiben mindannyian reményt és gyógyulást találunk.

Jim Palmer a *Divine Nobodies* (Fenséges Senkik) című könyv szerzője

A Viskó örökre megváltoztatja mindazt, amit Istenről gondolsz.

Kathy Lee Gifford az NBC *Today Show* című reggeli műsorának házigazdája

Én tényleg azt hittem, hogy ez is csak egy könyv a sok közül. De higgyék el, hogy NEM ÍGY VAN! Amikor egy nagy csinnadrattával járó menetet látok, általában félreállok, s hagyom, hogy elüljön a zaj. De ha *A Viskóról* van szó, akkor nemcsak hogy ott állok a menet élén, de szólok a barátaimnak is, hogy le ne maradjanak róla. Idejét sem tudom annak, amikor egy könyv – nemhogy egy regény – ilyen mértékű gyógyító hatással volt az életemre.

Drew Marshall, rádiós műsorvezető

Ha Isten Mindenható, és valóban annyira szeret minket, akkor miért nem szünteti meg azt a sok fájdalmat és gonoszságot, ami a világban van? Ez a könyv erre az ősrégi kérdésre ad kreativitásról és döbbenetes tisztánlátásról tanúsokodó választ. Messze az egyik legjobb könyv, amelyet valaha is olvastam.

James Ryle a *Hippo in the Garden* (Víziló a kertben) című könyv szerzője

Ez a könyv több mint egy jól megírt, hihetetlenül izgalmas és letehetetlen regény. Fiunk, Jason halála óta az Úr néhány sorsfordító könyvet adott a kezünkbe. Mind közül *A Viskó* volt ránk a legnagyobb hatással. Mire a könyv végére érsz, menthetetlenül megváltozol!

Dale Lang (rockcanada.org), az 1999-es Columbine középiskolai mészárlás során meggyilkolt egyik diák édesapja

A Viskó egy gyönyörű történet arról, ahogy Isten eljön, és megtalál minket akkor, amikor elborít a fájdalom, kelepcébe zár a csalódás és cserbenhagynak saját vélelmeink. Ő soha nem hagy ott, ahol ránk talál, hacsak nem ragaszko-
dunk hozzá.

Wes Yoder, az *Ambassador* Irodalmi Ügynökség alapítója

A VISKÓ (The Shack) a legérdekesebb és leginkább magával ragadó regény, amit az utóbbi években olvastam. Feleségemmel együtt hol sírtunk, hol neveltünk, hol meg a hitünk hiányait kellett megvállanunk. A *Viskó* elolvasása felszítja benned az Isten jelenléte utáni vágyat.

Michael W. Smith, háromszoros Grammy-díjas zenész

A VISKÓ

WM. PAUL YOUNG

*Wayne Jacobsen és Brad Cummings
közreműködésével*

A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

The Shack

by Wm. Paul Young

Copyright © 2007 by William P. Young. All rights reserved.

Published by Windblown Media, 4680 Calle Norte,

Newbury Park, CA 91320 • office@windblownmedia.com

(805) 498-2484, Fax: (805) 499-4260

Published in association with Hachette Book Group USA.

Cover design: Marisa Ghiglieri, Dave Aldrich and Bobby Downes.

Page layout by Dave Aldrich.

This edition published by arrangement with Windblown Media, Inc. All rights reserved.

Hungarian edition © Immanuel Alapítvány 2009

Magyarországon kiadja:

Immanuel Alapítvány

9700 Szombathely, Pf.: 320

Tel.: +36 1 267 1551, +36 94 508 637, +36 20 776 2585

www.immanuel.hu

Email: jabez25@gmail.com

Felelős kiadó: Géczai Károly

Műszaki szerkesztő: Horváth Gábor

A fordítás és a kiadás a kiadó engedélyével történt.

Minden jog fenntartva.

A könyv bármely részének felhasználásához vagy sokszorosításához a kiadó előzetes, írott engedélye szükséges, kivéve rövid idézeteket.

ISBN 978-963-88098-7-2

Nyomdai munkák: Reálszisztéma Dabasi Nyomda Zrt.

Felelős vezető: Vágó Magdolna vezérigazgató

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó.....	9
1. Ahol az ösvények összetalálkoznak	17
2. A sűrűsödő sötétség	27
3. A fordulópont	37
4. A nagy szomorúság	47
5. Találd ki, ki jön vacsorára	71
6. A pí egy darabja, avagy egy pillantás a végtelenbe. ...	91
7. Isten a mólón	107
8. Bajnokok reggelije	118
9. Réges-régen, egy nagyon távoli kertben	131
10. Járjunk a vízen	143
11. Ímhol a bíró	155
12. A fenevadak gyomrában	175
13. Szívek találkozása	189
14. Igék és egyéb lehetőségek.....	200
15. Barátok fesztiválja.....	216
16. Egy fájdalmas reggel	225
17. Nehéz választás	238
18. Fodrozódó hullámok.....	246
Utóregzések.....	255

Ezt a történetet gyermekeimnek írtam:

Chad – a Szelíd Mélység

Nicholas – az Elővigyázatos Felfedező

Andrew – a Jóságos Szeretet

Amy – a Jókedvű Tudós

Alexandra (Lexi) – a Tündöklő Erő

Matthew – a Kibontakozó Csoda

És ajánlom:

Kimnek, Szívem Választottjának;
Köszönöm, hogy megmentetted az életemet!

Ezenkívül ajánlom:

„...magunknak, az összes csetlő-botlónak,
akik hisszük, hogy a Szeretet uralkodik.
Álljunk fel, hadd ragyogjon a fénye!”

Van valami örömteli a hétköznapok monotóniáját megszakító viharokban. A hó és a jeges eső hirtelen felszabadítja az embert az elvárásokból és a teljesítménykényszer alól, valamint a határidők és az ütemtervek zsarnokságából. És a betegségekkel ellentétben ez nem egyéni, hanem sokkal inkább közösségi jellegű élmény. Ilyenkor szinte hallani lehet a közeli városból és a környező vidékről felszálló egységes sóhajt, amiért a természet beavatkozott, hogy haladékot adjon a fáradt embereknek, akik saját életük szűk korlátain belül húzzák az igát. A viharzónán belül mindenkit egyesít egy közös mentség, ami hirtelen és váratlan megkönnyebbülést biztosít a szívek számára. Nincs szükség magyarázkodásokra, ha valaki nem jelenik meg valahol. Mindenki megérti ezt a különleges indokot és osztozik is benne, és a nyomás alól felszabadult szívek boldogabban dobognak.

Persze az is igaz, hogy a vihar megzavarja a szokásos üzletmenetet, és miközben egyes társaságok egy kis plusz pénzre tesznek szert, mások veszítenek ezen a helyzeten, vagyis vannak, akik korántsem örülnek annak, ha ideiglenesen minden bezár. De senkit sem hibáztathatnak a termelés kiesésért, vagy azért, ha nem sikerül eljutniuk az irodába. Még ha csak egy-két napig tart is ez az állapot, ilyenkor valahogy mindenki azt érzi, hogy végre ura lehet a saját életének, egyszerűen azért, mert azok az aprócska esőcseppek azonnal megfagynak, mielőtt a földet érintik.

Még a legegyszerűbb tevékenységek is rendkívülivé válnak. A megszokott tennivalókból kalandos vállalkozások lesznek, amelyeket hihetetlenül élesen élünk át. Késő délután Mack jól felöltözött és kiment a házból, hogy leküzdje a postaládáig tartó mintegy százméteres távolságot. A jég valami megfoghatatlan módon az elemekkel vívott heroikus küzdelemmé változtatta ezt a hétköznapi tennivalót: a természet nyers erejével szembeszegülve kihívóan emelte fel kezét, mintegy szemébe nevetve annak. Az a tény, hogy senki sem látta, és senkit nem is érdekelt, kicsit sem zavarta – de már a gondolat maga mosolyra tudta fakasztani lelkét.

A jeges esőcseppek az arcára és a kezére tapadtak, miközben óvatosan tört előre az egyenetlen járdán. Úgy nézhetek ki, akár egy részeg tengerész, aki a következő kocsmá felé próbál óvatosan haladni – gondolta. Ha valakinek a jeges vihar erejével kell szembeszegülnie, akkor nem épp a határtalan önbizalom vakmerősé-

gével tör előre, mert kifárasztja a tomboló szél. Mack kétszer is kénytelen volt feltápáskodni a térdeiről, mire végül – mint valami rég nem látott barátot – magához ölelhette a postaládát.

Megpihent, hogy magába szívhatta a kristályba borult világ szépségét. Minden fényben csillogott és így járult hozzá a késő délutáni ragyogáshoz. A szomszéd földjén álló fák áttetsző kabátot öltöttek magukra, és bár mindegyik egyedinek tűnt, mégis egységes képpé álltak össze. Csodálatos volt ez a világ, és lobogó tündöklése – még ha csak néhány pillanatra is – csaknem levette Mack válláról *A Nagy Szomorúságot*.

Majdnem egy percig tartott, mire leverte a postaláda fedelét máris lezáró jeget. Erőfeszítéseinek jutalma egyetlen boríték volt, amelynek külsejére írógéppel ráírták a keresztnévét. Sem bélyeg, sem pecsét, sem a feladó címe nem volt rajta. Kíváncsian tépte fel a borítékot, ami egyáltalán nem ment könnyen, mert ujjai már kezdtek megmerevedni a hidegtől. Hátat fordított a lélegzetét elakasztó szélnek, és végül sikerült előcsalogatnia az egyetlen, hajtás nélküli papírlapocskát. A géppel írt szöveg egyszerű volt, és rövid:

Mackenzie!

Hosszú idő telt el. Hiányzol.

Ha akarod, hogy újra találkozzunk, a következő hétvégén ott leszek a viskóban.

Papa

Mack megmerevedett, amint elárasztotta a hányinger érzése, amely aztán gyorsan átadta a helyét a haragnak. Tudatosan a lehető legkevesebbet gondolt a viskóra, és még ha az eszébe is jutott, gondolatai sokfélék voltak, csak épp kellemesek meg jók nem. Ha valaki rossz tréfát akart ezzel űzni, akkor igencsak túltett önmagán. Ez a „Papa” aláírás meg különösen kegyetlenné tette az egészet.

– Idióta – mormogta magában, a postásra gondolva. Tony egy rendkívül szívélyes olasz ember volt, akinek nagy szíve jókora adag tapintatlansággal párosult. Miért kellett egyáltalán egy ennyire nevetségesen megcímzett borítékot kézbesítenie? Még csak le sincs

A rendőr ismét tétovázott egy ideig, próbálta eldönteni, elmondja-e Macknek, amit gondol. Kereste a megfelelő szavakat. – Nos, a jó hír az, hogy valószínűleg van a kezünkben valami bizonyíték. Ez az egyetlen tárgy, amit mindeddig a tetteshez kapcsolhatóan a helyszínen találtunk.

– És mi a rossz hír? – kérdezte Mack lélegzetvisszafojtva.

– A rossz hír pedig az, és ezzel most nem azt akarom mondani, hogy most is ez a helyzet, de azoknak az embereknek, akik szándékosan a helyszínen hagynak valami ilyesmit, általában van ezzel valami céljuk, és ez általában azt jelenti, hogy már korábban is elkövettek ilyen tetteket.

– Mit akar ezzel mondani? – csattant fel Mack. – Talán valami sorozatgyilkossal van dolgunk? Ez valami jel, amit azért hagy hátra, hogy azonosítani lehessen, mint amikor valaki megjelöli a területét? Valami ilyesmire gondolt?

Mack kezdett indulatba jönni, és Dalton arckifejezése elárulta, hogy a rendőr már megbánta, hogy ezt az egészet egyáltalán megemlítette. Mielőtt azonban Mackból kirobbanhatott volna az indulat, megszólalt a Dalton övére erősített rádió. Az FBI portlandi regionális irodájából keresték. Mack nem volt hajlandó távolabb menni, és hallotta, hogy egy nő különleges ügynökként azonosította magát. Azt kérte, hogy Dalton írja le részletesen a kítűzöt. Mack követte a rendőrt a helyszínelők munkaterületére. A tüt már betették egy cipzáras zacskóba, és közvetlenül a csoport mögött állva Mack végighallgatta, amint Dalton a tőle telhető legjobb leírását adja.

– Ez egy katicabogaras kítűző, amit egy kifestőkönyvbe szúrva találtunk meg. Szerintem a nők viselnek ilyen díszeket a kabátjuk hajtókáján.

– Kérem, írja le a színeit, és mondja meg, hány pötty van a katicán – szólta az utasítás a rádión keresztül.

– Lássuk csak! – válaszolta Dalton, és a szeméhez emelte a zacskót. – A feje fekete, ez egy olyan... katicabogár-fej. A teste piros, fekete szélekkel és középen egy elválasztó sávval. Két fekete pötty van a teste bal oldalán, felülről nézve úgy, hogy a feje van elől. Érthető ez így?

– Tökéletesen – hangzott a válasz. – Kérem, folytassa!

– A katicabogár jobb oldalán is van három pötty, összesen tehát öt van rajta.

Hosszas hallgatás. – Bizonyos abban, hogy öt pötty van rajta?

– Igen, asszonyom, pontosan öt! – Felézett, és látta, hogy Mack átment a másik oldalra, hogy jobban lásson. A szemébe nézett és vállat vont, mintha ezt mondta volna: Kit érdekel hány pötty van rajta?!

– Rendben, Dabney őrmester...

– Dalton, asszonyom. Tommy Dalton – helyesbített, és szeméit forgatva ismét Mackre pillantott.

– Elnézést kérek, Dalton őrmester. Kérem, fordítsa meg a tűt, és mondja el nekem, mi van a katicabogár másik oldalán.

Dalton megfordította a zacskót, és gondosan megvizsgálta. – Valami be van vésvé az aljába... bocsásson meg, nem emlékszem a nevére.

– Wikowsky, úgy kell írni, ahogy mondom. Betűket vagy számokat lát?

– Rögtön megnézem. Igen, azt hiszem, igaza van. Úgy néz ki, mint valami modellszám. Ööö... C... K... 1-4-6, azt hiszem, igen, Charlie, Kilo, 1, 4, 6. Nehéz kivenni a zacskón keresztül.

A vonal másik végén néma csend volt. Mack odasúgta Daltonnak: – Kérdezze meg, hova akar kilyukadni! – Dalton tétovázott, de aztán eleget tett a kérésnek. A rádió újból hosszú időre elhallgatott.

– Wikowsky!?! Ott van?!

– Igen, itt vagyok. – A nő hangja hirtelen nagyon fáradtnak és üresnek tűnt. – Dalton, ott, ahol van, tudunk bizalmasan beszélni?

Mack heves mozdulatokkal bólogatott, és Dalton megértette, mit akar ezzel mondani. – Várjon egy pillanatot! – Letette a zacskót, amiben a kítűző volt, kiment a lezárt területről, és hagyta, hogy Mack kövesse. Már amúgy is megszegte az előírásokat Mack iránt tanúsított magatartásával.

– Igen, most már igen. Kérem, mondja el, miért olyan fontos ez a katicabogár? – érdeklődött.

– Már csaknem négy éve hajszoljuk ezt a fickót, most már a kilencedik államban követjük a nyomait. Folyamatosan nyugat

találnak, Jézus egyenesen a móló felé vette az irányt. Verőfényes, gyönyörű nap volt. A nap sugarai melegítették, de nem égették a bőrrüket, a friss illatokkal teli szellő pedig lágyan és jólesően cirógatta az arcukat.

Mack ekkor arra számított, hogy beülnek a móló pilonjainál ringatózó kenek egyikébe, és nagyon meglepődött, amikor Jézus tétovázás nélkül elhaladt a harmadik, majd az utolsó kenu mellett is, egyenesen a móló vége felé tartva. Amikor odaért, megfordult és rámosolygott Mackre.

– Csak Ön után – mondta színpadiasan hajbókolva.

– Tréfálsz, ugye? – sziszegte Mack. – Azt hittem sétálni megyünk, nem úszni.

– Így igaz. Csak arra gondoltam, hogy ha átvágunk a tavon, az kevesebb időbe kerül, mintha körbe megyünk.

– Nem vagyok egy fergeteges úszó, meg itt ez az istenverte jéghideg víz is – siránkozott Mack. Hirtelen ráeszmélt, mit is mondott, és érezte, hogy az arca elvörösödik. – Hú, akarom mondani, átkozottul hideg. – Az arcára fagyott mosollyal nézett fel Jézusra, de úgy tűnt, hogy ez a másik férfi kimondottan élvezi Mack zavarát.

Jézus összefonta karjait, és folytatta: – Nos, mindketten tudjuk, hogy kitűnő úszó vagy, elvégre, ha nem tévedek, valamikor strandőr voltál. De a víz valóban hideg és nagyon mély. Én azonban nem úszásról beszélek. Át akarok sétálni – veled együtt.

Mack végre kezdte felfogni miről is beszél Jézus. Azt akarta, hogy a vízen járva keljenek át a tavon. Jézus, mivel számított Mack tétovázására, nógatni kezdte: – Gyerünk, Mack! Ha Péternek sikerült...

Mack felnevetett, de meglehetősen idegesen. A biztonság kedvéért még egyszer rákérdezett: – Szóval azt akarod, hogy a vízen járva, gyalog menjek át a túlsó partra? Erről beszélsz, ugye?

– Jól vág az eszed, Mack! Nem könnyű téged átverni, az biztos. Gyere, jó multság lesz! – mondta, és nevetett.

Mack odament a móló széléhez és lenézett. A víz alig harminc centivel a lába alatt hullámozott, de ennyi erővel lehetett volna az akár harminc méter is. A távolság óriásinak tűnt. Fejest ugrani bele nem lenne nehéz, ezt már ezerszer megtette, na de hogy lépsz le

egy mólóról, egyenesen rá a vízre?! Ugrasz, mintha betonon landolnál, vagy átlépsz a móló szegélyén, mint mikor egy csónakból lépsz ki? Visszanézett Jézusra, aki még mindig kuncogott.

– Péternek is ugyanez volt a problémája: hogyan lépjen ki a csónakból. Ez épp olyan, mint egy harminc centi magas lépcsőfokról lelépni. Nem nagy szám!

– Vizes lesz a lábam? – puhatolózott Mack.

– Hát persze. Tudod, a víz már csak ilyen.

Mack újból lenézett a vízre, majd vissza Jézusra. – Akkor miért olyan nehéz ez számomra?

– Áru!d el nekem, mitől félsz, Mack?

– Hogy mitől félek? Lássuk csak! Nos, félek attól, hogy bolondnak fognak nézni. Félek attól is, hogy csak szórakozol velem, meg attól is, hogy elsüllyedek, mint egy darab kő. Elképzelem, ahogy...

– Na, ez az! – vágott közbe Jézus. Elképzeled! Micsoda erőteljes képesség! A képzelőerő! Ez a képesség önmagában hasonlóvá tesz téged hozzánk. De bölcsesség nélkül a képzelet csupán egy könnyörtelen hajcsár. Ha megengeded, elmagyarázom: mit gondolsz, mi végre alkottuk meg az embert, arra hogy a jelenben, a múltban vagy a jövőben éljen?

– Hát – felelte Mack tétovázva –, szerintem a legnyilvánvalóbb válasz az, hogy az embernek a jelenben kell élnie. Vagy tévedtem?!

Jézus nevetett. – Nyugi, Mack! Ez nem vizsga, csak beszélgetünk. Mellesleg tökéletesen igazad van. De akkor most mondd meg nekem: hol töltöd *te* az idő legnagyobb részét az elmédben, a képzeletedben: a jelenben, a múltban vagy a jövőben?

Mack egy pillanatra elgondolkodott, mielőtt válaszolt volna. – Azt hiszem, be kell vallanom, hogy nagyon kevés időt töltök el a jelenben. Ami engem illet, jó sokat időzök a múltban, de a maradék időm döntő részében a jövőt próbálok elképzelni.

– Akárcsak a legtöbb ember. Amikor veled vagyok, akkor ezt a jelenben teszem – én a jelenben élek. Nem a múltban! Habár egy visszatekintés által sok minden felidézhető, és nagyon sokat lehet okulni, de csak akkor, ha csupán látogató vagy a múltban, nem pedig állandó lakos. Az meg egészen biztos, hogy én nem lakozom ott abban a jövőben, amit te megjelenítesz, vagy elképzelsz. Mack,

érte a földet. – És... akkor most mi felől kell ítélnem? – kérdezte, felnézve a nőre.

– Nem mi felől – helyesbített az, majd szünetet tartott, és az asztal mellé vonult. – Ki felől.

Mack rohamosan egyre kínosabban érezte magát, és az a tény, hogy egy túlméretezett királyi széken ült, cseppet sem könnyítette a helyzetén. Mi joga lenne bárki fölött is ítélnem? Igen, bizonyos mértékben valószínűleg bűnös volt abban, hogy szinte mindenki fölött ítélt, akivel csak találkozott, sőt még olyanok fölött is, akikkel soha nem találkozott. Tudta, hogy mindenestől benne van az önközpontúság bűnében. Hogy jön ő ahhoz, hogy bárki más felett ítéljen? Minden addigi ítélete felületes volt, csak a külső megjelenésre és a cselekedetekre alapozott. Ezek pedig olyan dolgok, amelyek értelmezése lelkiállapottól függően más és más, és ugyanez a helyzet az elfogultsággal is, ami az embernek azt az igényét szolgálja, hogy felmagasztalja önmagát, vagy hogy biztonságban érezze magát, vagy megélje a valakihez tartozás élményét. Azt is tudta, hogy kezd pánikba esni.

– A képzeleted pillanatnyilag nem tesz neked túlságosan jó szolgálatot – szakította félbe gondolatmenetét az asszony.

– „Na ne mondd, Sherlock!” – gondolta Mack, de csak egy halk megjegyzés hagyta el a száját: – Én erre képtelen vagyok.

– Hogy képes vagy-e rá, vagy sem, az még ezután fog kiderülni – felelte a nő egy mosoly kíséretében. – Egyébként pedig nem Sherlock a nevem.

Mack nagyon hálás volt a helyiségben uralkodó sötétségért, amely elrejtette zavarát. Úgy tűnt, hogy a beálló csend sokkal hosszabb időre ejtette foglyul, mint az a néhány másodperc, amire ténylegesen szüksége volt, hogy visszanyerje hangját, és végül kibökje kérdését:

– Akkor tehát ki az, aki fölött ítélnem kell?

– Isten... – egy kis szünet következett – ... és az emberi faj. – Úgy beszélt róla, mint aminek semmi rendkívüli jelentősége nincs. Úgy gördültek le a szavak nyelvéről, mintha ez egy mindennapos történet lenne.

Mack megdermedt. – Most már biztos, hogy csak viccelsz! – kiáltott fel.

– Már miért viccelnék? Egészen biztos, hogy sokan vannak ott, ahonnan jöttél, akikről úgy gondolod, hogy megérdemlik az ítéletet. Lennie kell legalább néhány embernek, aki felelős azért, hogy ennyire sok a fájdalom és a szenvedés. Mit gondolsz azokról a mohó és kapzsi emberekről, akik a világ szegényei rovására gyarapodnak? Mi a helyzet azokkal, akik feláldozzák gyermekeiket a háború érdekében? És mit gondolsz azokról a férfiakról, akik verik a feleségüket, Mackenzie? Vagy azokról az apákról, akiknek nincs más okuk, hogy verjék a fiaikat, mint hogy enyhítsék saját szenvedésüket? Nem érdemelnek ezek ítéletet, Mackenzie!

Mack érezte feldolgozatlan haragjának mélységét, ahogy dühögő áradatként tódult fel bensejében. Belesüppedt a székbe, és próbálta megőrizni az önuralmát az elméjére rontó emlékképek nyomásával szemben, de érezte, hogy egyre kevésbé ura a helyzetnek. A gyomra görcsbe rándult, ahogy kezét ökölbe szorította, légzése pedig egyre zihálóbb lett.

– És mi van azzal az emberrel, aki ártatlan kislányokra vadászik? Mit gondolsz róla, Mackenzie? Bűnös ez az ember? El kellene ítélni?

– Igen! – sikoltotta Mack. – Pokolra vele!

– Ő a hibás a téged ért veszteségért?

– Igen!

– És mit gondolsz ennek az embernek az apjáról, aki ilyen szörnyeteget nevelt a fiából? Ő is bűnös?

– Igen, ő is!

– Milyen messzire kell visszamennünk, Mackenzie? Ez a bűnös örökség egészen Ádámgig visszavezethető. Mi van akkor vele? De miért is állnánk meg itt?! Mi a helyzet Istennel? Isten indította útjára ezt az ügyet. Akkor Isten a hibás?

Mackkel megfordult a világ. Egyáltalán nem érezte magát bírónak, sokkal inkább vádlottnak.

Az asszony hajthatatlan volt: – Nem ennél a pontnál akadnál el, Mackenzie? Nem ez az, ami *A Nagy Szomorúságot* élteti? Hogy Istenben nem lehet megbízni? Biztos vagyok benne, hogy egy olyan apa, mint te, meg tudja ítélni *az* Atyát.

Mack haragja heves lángként lobbant fel. Vissza akart vágni, de a nőnek igaza volt, és ezt értelmetlen lett volna tagadni. A nő